



အာရုံပြန်စာပေ

သုရာဏုပ္ပာရ



စိတ်မြင်
စိတ်ကြား
စိတ်စွမ်းအား

ပ န် : ချီ ဒီ နီ င် : လှ ဝ င် :

ပဏာမစာတန်း

အချိန်ကြာမြင့်စွာ ကွာလှမ်းခဲ့ရသည့် ကျွန်ုပ်၏ စာပေမိတ်ဆွေများအတွက် ဆန္ဒပြည့်ဝစေရန် ရည် သန်၍ ဤ “စိတ်မြင် စိတ်ကြား စိတ်စွမ်းအား ” ကျမ်းငယ်ကို မြတ်သီရိစာပေမှ တစ်ပြည်လုံးအတွက် တာဝန် ယူ၍ ရိုက်နှက်ဖြန့်ချိလိုက်ရပြီဖြစ်ပါ၍ ကျွန်ုပ်ထံသို့ နောက်ထပ်စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးသားရန် တိုက်တွန်းဆန္ဒ ပြုခဲ့ကြသည့် စာဖတ်ပရိတ်သတ်အတွက် မျှော်ရကျိုးနပ်ပြီမို့ ကျွန်ုပ်အတွက် ဝမ်းသာကြည်နူးရပါပြီ။

အဘယ်ကြောင့် ဤစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေရပါသနည်းဟူ၍ စာဖတ်ပရိသတ်က သိချင်ကြပါလိမ့်မည်။ အကြောင်းရှိပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ စာအုပ်များသည် တစ်အုပ်နှင့်တစ်အုပ် အလှမ်းကွာသည်နှင့်အမျှ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိသည့်နေ့ ရာ၌ လည်း အုပ်ရေနည်းခြင်းစသော အခြေအနေပေါ်မူတည်၍ စေ့ငှလုံလောက်အောင် မဖြန့်ဝေနိုင်ခဲ့ခြင်း စသည့်အပြင် စာမူတစ်ခုဖြစ်မြောက်အောင် ပြုစုရာတွင် အခက်အခဲပေါင်းများစွာကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ ရင် ဆိုင်ကျော်လွှားရခြင်း၊ မိမိ၏ ပြုစုသော အကြောင်းအရာသည် အများအတွက် (သို့) အနည်းအတွက် အထောက်အကူဖြစ်စေရန်ဟူသော ဦးတည်ချက်ဖြင့် ပြုစုရာ၌ လူများစု လိုက်နာကျင့်သုံးနိုင်မည့် အကြောင်း အရာ အချက်အလက်များကိုသာ သီးသန့်ရှာဖွေ၍ တင်ပြထားပါသည်။

သာမန်လူသားများ မလုပ်နိုင်သည့် အကြောင်းအရာကျင့်စဉ်များကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ကြဉ်ထားပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စားဝတ်နေထိုင်ရေးအတွက် ရုန်းကန် လှုပ်ရှားနေရသည်မှာ အထူး ပြောဖွယ်ရာပင် မလိုအပ်တော့ချေ။

ယင်းကဲ့သို့ လှုပ်ရှားမှုနှင့်အတူ မူလစိတ်ကို ညစ်နွမ်းစေမည့် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဆိုသည့် မလိုလားအပ်သော အစီအစဉ်များကပို၍ ပို၍ ဆိုးစေသော ဘဝ၏ အမှောင်ဘက်သို့ တွန်းပို့နေသည်ကို စဉ်းစား တွေးတောတတ်သူတိုင်း သိမြင်နိုင်ပါသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ဘဝ၏ ဖြစ်စဉ်များကို တွေးခေါ်မြော်မြင်မှုဟူသော ဝေဖန်တိုင်းတာချက်ဖြင့် ဆင်ခြင်နိုင် သူများသာလျှင် ဘဝ၏ အမှောင်ထုကို ထိုးဖောက်၍ အလင်းရောင်အတိအကျ ချိန်နေသည့် အေးမြသောဘဝကို ထိုးဖောက်၍ ရရှိပိုင်ဆိုင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် လူသားဟူသော သတ္တဝါသည် လိုချင်မှုဟူသော စိတ်ဆန္ဒကို အံဝင်ခွင်ကျ မထိန်းနိုင်သ ရွေ့ ဆိုးရွားသော စိတ်ဆန္ဒကို အံဝင်ခွင်ကျ မထိန်းနိုင်သရွေ့ ဆိုးရွားသော အတွေ့အကြုံဖြင့်သာ ဘဝကို နိဂုံးချုပ်ကြရလေသည်။

ဘဝတစ်ခုတည်းဆောက်ရာ၌ အလိုအပ်ဆုံး အရာသည် အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါကို ကြည့်၍ မိမိ ၏ စိတ်ထားကို ပြုပြင်ထားတတ်နိုင်ရန်သာ လိုအပ်ပါသည်။

“ လူနေချုံကြား၊ စိတ်နေဘုံများ ” ဟူသော စကားရပ်သည် မည်မျှပင် ဆင်းရဲမွဲတေနေပါစေ ကောင်းမြတ်သော စိတ်ထားရှိနေဖို့သာ လိုအပ်ကြောင်း ဖော်ပြသည့် သရုပ်ပြစကားပင်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိ လက်ခံရပါသည်။

လူမွဲသလောက် စိတ်ထားမကောင်းလျှင် ဘဝ၏ ရပ်တည်မှုသည် မည်သို့မျှ အဓိပ္ပာယ်မရှိနိုင်ပေ။

ဘဝဟူသည့်ကာလသည် အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ နေထိုင်သူအတွက် မဟုတ်ပါ။ သတိဟူသော အသိတရား နှင့် ဝေဖန်တိုင်းတာ ဆင်ခြင်သူများအတွက်သာ ဘဝသည် အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာဖြင့် ရှိနေပေလိမ့်မည်။

“ အိပ်၊ စား၊ ကာမ ” ဟူသော ဤသုံးရပ်ကိုသာလျှင် သိသောသူသည် လူပင်ဖြစ်သော်လည်း လူ့ အသိဉာဏ် ဆိတ်သုဉ်း၍ တိရစ္ဆာန်၏ အသိမျိုးထက် ပို၍ မသိနိုင်တော့ပေ။

ထို့ကြောင့် တွေးခေါ်မြော်မြင်မှုဟူသော ဆင်ခြင်တုံတရားကို လူသားတိုင်း လူ့ဘဝတစ်ခု တည် ဆောက်ရာတွင် လက်ကိုင်ထားရမည့် နိယာမတရားဟူ၍ မမေ့မလျော့သော အသိဖြင့် သတ်မှတ်ရပေမည်။

အချိန်နှင့်အမျှ စားဝတ်နေရေးအတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေကြရသည့် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် လျော်ကန် သင့်မြတ်မည့် စိတ်ထားနှင့် ကျင့်စဉ်များကို မွေးမြူထိန်းသိမ်း၍ ဘဝ၏ ကြမ်းတမ်းသော ဆူးငြောင့်ခလုတ် များကို ရင်ဆိုင်ကျော်လွှား ဖြေရှင်းနိုင်ရန်ဟူသော အကြောင်းပေါ်မူတည်၍ ဤ “ စိတ်မြင် စိတ်ကြား စိတ် စွမ်းအား ” ကျမ်းငယ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ စာဖတ်ပရိတ်သတ်အား လန်းဆန်းသစ်လွင်သည့် အတွေးအခေါ်များဖြင့် ပီပြင်စွာ တင်ပြရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယင်းကဲ့သို့ တင်ပြရာတွင် လူမှုရေးဒုက္ခအပေါင်းမှ ကင်းလွတ်စေမည့် အရိယာဝင်သူတော်စင်ပုဂ္ဂိုလ် များ၏ ခက်ခဲသော ကျင့်စဉ်များကို ရှောင်ရှား၍ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း လုပ်နိုင်သော ကျင့်စဉ်များကိုသာ ရှာဖွေ ကြိုးပမ်း၍ တင်ပြထားပါသည်။

ထို့ပြင် စာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေး တာဝန်ယူခဲ့သူ အေးရိပ်ငြိမ်စာပေအား ကျေးဇူးတင်ရခြင်းနှင့်အတူ ဆက်လက်၍ လည်း စာပေတာဝန်ကို အသက်ထက်ဆုံး ထမ်းဆောင်သွားနိုင်ရန်ဟူသော ပြည့်ဝသည့် ယုံ ကြည်ဦးတည်ချက်များစွာဖြင့်

.....

စေတနာ မေတ္တာများစွာဖြင့်
ဆရာကုမာရ

လူသာလျှင် ပဓာန

ဘဝဟူသည် ဆုတ်တက်နိမ့်မြင့်ဟူသည်
ခံစားချက်အကြောင်းအရာများဖြင့်သာ တည်ရှိနေသည်။ လူသားသည် ဘဝ၏
ဆုတ်တက်နိမ့်မြင့်ဟူသော အကြောင်းအရာများကို မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ရပေ
လိမ့်မည်။ တည်ငြိမ်မှုမရှိ၊ ပြုပြင်ပြောင်းလဲခြင်းများနှင့် သဘာဝ ဇာတ်ခုံပေါ်တွင်
လှုပ်ရှားရုန်းကန်ရင်းဘဝ၏ တစ်ခန်းရပ် ပြဇာတ်ကို ကပြနေကြရသည်။

ဤသည်ကပင်လျှင် လူသားတိုင်း ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံမည့် မလွဲသော
ဖြစ်ရပ်ဟူ၍ ကျွန်ုပ်တို့ သိရှိထား ရန် လိုအပ်ပေသည်။ ငါသာလျှင် ဤအဖြစ်မျိုး
တွေ့ကြုံရသည်ဟူ၍ အတ္တဆန်စွာ လက်ခံထားသူသည် ဘဝ၏ ဖြစ်ရိုးဖြစ် စဉ်
နိဿမတရားကို ကျောခိုင်းနေသူ အဖြစ်သော်လည်းကောင်း၊
တွေးခေါ်ဆင်ခြင်တုံတရားနှင့် အလှမ်းကွာ ဝေးနေသူအဖြစ်သော်လည်းကောင်း
သတ်မှတ်ရန်သာ ရှိပါသည်။

အမှန်တွင်မူ

လူသားဟူသည် အသက်ရှင်သန်နေခိုက်တွင် ဘဝ၏ ဆိုးမွေ၊
ကောင်းမွေဟူသမျှကို တစ်လှည့်စီခွဲ ဝေ ခံစားရသည်မှာ ဓမ္မတာပင်ဖြစ်သည်။

ဘဝဟူသည် ပညတ်ချက်က မည်သူ့ကိုမျှ မျက်နှာမလိုက်။

လူကသာလျှင် ဘဝကို အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံဖြစ်အောင် ဖန်တီးနေ၏ ။

ဤသည်ကိုပင် ဘဝအကျိုးပေးကောင်းသည်၊ အကျိုးပေး မကောင်းဟူ၍
ဘဝအပေါ်ပုံချ၍ ထမင်း ရည်ပူလာလျှင် လျှာလွှဲလုပ်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် လူသာလျှင် ပဓာနဟူသော ဆောင်ပုဒ်ကို သတိနှင့်
ယှဉ်သော အသိနှင့်လက်ခံကျင့် သုံးရန်သာ လိုအပ်လှပေသည်။

“ကြိုးစားက ဘုရားဖြစ်နိုင်သည် ” ဟူသော ဆောင်ပုဒ်သည်

ဘဝဟူသော သတ်မှတ်ချက်ကာလ အတွင်း လူသာလျှင် အဓိကကျကြောင်း

ဖော်ပြထားသည့် ခိုင်မာသော စကားရပ်ဖြစ်ကြောင်း မှတ်သား ယုံကြည်ထားရန်
လိုအပ်ပါသည်။

သတိနှင့်ယှဉ်သောအသိ

သတ္တဝါအများစုထဲမှ တသီးတခြား ပုံစံတစ်မျိုးဖြင့် ခွဲထွက်လာသော သတ္တဝါသည် လူပင်ဖြစ်၏။

လူသည် အခြားသတ္တဝါတွေထက် စဉ်းစားဉာဏ်ထူးကဲလှပြီး မိမိကိုယ်ကို မိမိ ဖန်တီးသလို အခြားသူ များအပေါ်၌ လည်း အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါအရ လွှမ်းမိုးခြယ်လှယ်နိုင်စွမ်းအပြည့်ရှိလေသည်။

ယင်းကြောင့်ပင် သတ္တဝါအများစုထဲမှ အုပ်စုဖွဲ့၍ ခွဲထွက်ကာ လူ့လောက လူ့ဘဝကို ထူထောင်လာ ကြသူများပင် ဖြစ်သည်။

လူသည် အခြားသတ္တဝါတွေနှင့် မတူညီသောအရာမှာ မိမိတို့၏ လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွက် အခွန်ရှည် စွာ ရပ်တည်နိုင်ရေးနှင့်တကွ မိမိတို့၏ လိုအပ်သည့်အရာခပ်သိမ်းကို တီထွင်ကြံဆမှုဖြင့် ဖြည့်စွမ်းနိုင်သော စွမ်းအားကို ပိုင်ဆိုင်အသုံးပြုနိုင်သူများပင်ဖြစ်သည်။

ဤသည်ပင်လျှင် အခြားသော သတ္တဝါတွေထက် ထူးကဲသော အရည်အသွေးရှိသူများဟူ၍ သတ်မှတ်လာရတော့သည်။

လူသည် အသိတရားရှိလာခြင်းကြောင့် ထွေပြားများမြှောင်လှသော အာရုံခံစားမှုများကို ခံစားတတ် လာရ၏။ တစ်နည်းဆိုသော် ဘဝကို ခင်တွယ်တတ်လာသည်။ ဘဝနှင့် ပတ်သက်သော ပြဿနာအရပ်ရပ် တို့ကို ဖြေရှင်းနိုင်သော စွမ်းအားများကို တွေးခေါ်ဆင်ခြင်တိုင်းတာနိုင်သည့် သတိနှင့်ယှဉ်သော အသိ ကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

လူ့ဘဝတွင် “ ထိ - တွေ့ - မြင် - ကြား ” ဟူသော အာရုံခံစားချက်များသည် အလျဉ်အပြတ် ခံစား နေကြရသည်။

ယင်းခံစားချက်များအပေါ်၌ တွေးခေါ်ဆင်ခြင်တိုင်းတာမှုကို အခြေခံကာ
အကောင်းအဆိုးဟူ၍ ခွဲခြားလာရတတ်သည်နှင့်အတူ ဘဝကို
နားလည်သိမြင်လာရတော့သည်။

ယင်းကဲ့သို့ သိမြင်လာရသော အခြေခံတရားသည်
အာရုံခြောက်ပါးပင်ဖြစ်၏ ။

ထိုခံစားလာတတ်ရသည့် အာရုံခြောက်ပါးကို အခြေခံကာ လောဘ၊
ဒေါသ၊ မောဟတရားတွေလည်း ဖြစ်ပေါ်လာရတော့သည်။

လူသည် အခြားသတ္တဝါတွေထက် မနှိုင်းယှဉ်သာအောင်
အသိဉာဏ်ပိုသူများ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လည်း သတ္တဝါအစုထဲ၌ လူသည် လှပစွာ
သီးခြားခွဲထွက်လာပြီး လူဟူ၍ ပေါ်ပေါက်လာရတော့သည်။

အခြားသတ္တဝါတွေကို လူတွေက တိရစ္ဆာန်ဟူ၍
သတ်မှတ်ခွဲခြားဘောင်ခတ်ပြီး သတ္တဝါအုပ်စုထဲမှ ဖယ်ထုတ်ကာ
သီးခြားထားခဲ့သည်။

လူမှတစ်ပါး အခြားသတ္တဝါသည် လူကဲ့သို့ ထွေပြားသော
အာရုံခံစားချက်ဟူ၍ မရှိ။ ဗီဇအုပ်စု ဆန္ဒ စိတ်မှတစ်ပါး အခြားမရှိပေ။

“ အိပ်၊ စား၊ ကာမ ” ဟူသော သုံးရပ်သော ဆန္ဒစိတ်သာလျှင်
ရှိလေသည်။

လူသည် ဆင်ခြင်တုံတရားကို အခြေခံ၍ ရလာသော အသိနှင့်ယှဉ်သော
သတိကြောင့် အခြား သတ္တဝါတွေထက် ထူးကဲပြောင်မြောက်စွာ လူ့ဘဝကို
အရည်အသွေးမြင့်မားစွာဖြင့် တည်ဆောက်လာနိုင်ခဲ့ ကြရလေသည်။

လူသည် ဘဝနှင့်ယှဉ်၍ ရရှိလာသော ဆိုးကျိုးကောင်းကျိုးများကို
လူပီသစွာ အာရုံခြောက်ပါးကို အခြေခံ၍ ခံစားစံစားတတ်လာရ၏ ။ ထို့ကြောင့်

လူသည် လူ့ဘဝအတွက် လိုအပ်ချက် အရာခပ်သိမ်းကို ဖြည့်စွမ်းနိုင်အောင် ကြိုးပမ်းလာရသည်နှင့်အတူ လူ့ဘဝကို လူကသာလျှင် စိုးမိုးခြယ်လှယ်နိုင်သူအဖြစ် ရပ် တည်လာခဲ့ကြသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် လူသည် အခြားသတ္တဝါတွေထက် အဆင့်မြင့်မားဆုံးသော နေရာတွင် နေရာယူကာ ရပ်တည်နိုင်ခြင်းဖြစ်၏ ။

လူသည် အခြားသတ္တဝါတွေနှင့်မတူ။ လူဆိုသည့် ဝေါဟာရပညတ်အတိုင်း အညွန့်တလူလူနှင့် အစဉ် အမြဲရပ်တည်ရန် ထာဝစဉ် ကြိုးပမ်းနေသူများပင်ဖြစ်၏ ။

စဉ်းစားဝေဖန်တိုင်းတာတတ်သော အသိဉာဏ်သည် လူ၌ သာလျှင် ရှိလေသည်။ လူသည် လူ့ဘဝ တိုးတက်လာစေရန်အတွက် အသိနှင့်ယှဉ်သော သတိကို လက်ကိုင်ထား၍ အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါကို လိုက်ပြီး လူ့ဘဝအတွက် မလိုလားအပ်သည့် အရာခပ်သိမ်းကို ဖယ်ရှားတော်လှန်ကာ တိုးတက်ပြောသာ ယာမည့် လူ့ဘောင်သစ်ကို တည်ထောင်နေသူများပင်ဖြစ်၏ ။

ယင်းကြောင့် အသိနှင့်ယှဉ်သော သတိသည် လူသားတိုင်းအတွက် အလိုအပ်ဆုံးကဏ္ဍတစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ထားခဲ့ကြရ၏ ။

လူနှင့် လူဘဝ

ဘဝဟူသည် ထာဝစဉ် ပြေပြစ်ချောမောမှုမရှိ၊ မဖုအထစ် ခလုတ်ကန်သတ်သင်းများဖြင့် တည်ရှိ နေတတ်သည်။ တစ်နည်းဆိုပါရပါမူ ဘဝ၏ လမ်းခရီးသည် ပန်းခင်းသော လမ်းမဟုတ်။ လူသားသည် ဘဝ လမ်းခရီးကို အသိနှင့် ယှဉ်သည့် သတိဖြင့် အရှောင်အတိမ်းပေါင်းများစွာဖြင့် ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြရလေသည်။ ယင်းသည်ကပင်လျှင် ဘဝဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ထုတ်ခြင်းပင်မည်၏ ။

ဘဝဟူသည်မှာ ခံစားချက် အနိမ့်အမြင့်များဖြင့် ယှဉ်တွဲရင်ဆိုင်ကာ ဖြေရှင်းရသော သဘောအ ဓိပ္ပာယ်ကို အပြည့်အဝ ဆောင်ထားလေသည်။ လူသည် တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်လာရသည့် ဘဝပြဿနာအရပ်ရပ်ကို ကျော်လွှားဖြေရှင်းရသည်မှာ လူ့ ဘဝ၏ မလွဲမသွေထမ်းဆောင်ရမည့် တာဝန်နှင့် ဝတ္တရားပင်ဖြစ်သည်။

လူသည် စင်းလုံးချော အနာအဆာကင်းစင်သူများ မဟုတ်ပေ။

ယင်းကဲ့သို့သော အနာအဆာများကို ကင်းစင်လာအောင် ပြုလုပ်ရန်မှာ လူသာလျှင် အဓိကဖြစ် သည်။

သို့သော် လူသည် မိမိအပြစ်အနာအဆာများကို မြင်သာအောင် ကြည့်ရှုဆင်ခြင်မှု သုံးသပ်မှုကို မပြု လုပ်ဘဲ အခြားသူများ၏ အပြစ်အနာအဆာများကိုသာ အဆိုးအမြင်ဝါဒဖြင့် ကြည့်ရှု၍ ဂုဏ်သိက္ခာကျအောင် ရှုတ်ချဝေဖန်ခြင်းဖြင့် မိမိကိုယ်ကို အမွန်းတင်တတ်ကြလေသည်။

အမှန်ပင် ဤအပြုအမူသည်ပင် ခုတ်ရာတခြား ထိရာတခြားပင်ဖြစ်သည်။

တစ်ပါးသူကို ရှုတ်ချခြင်းဖြင့် မိမိ၏ ဂုဏ်သိက္ခာတက်လာမည် မဟုတ်ပေ။

အမှန်တကယ် ဂုဏ်သိက္ခာတက်လာစေရန်မှာ တစ်ပါးသူ၏ အပြစ်အနာအဆာဖြစ်သော အားနည်း ချက်များကို ဖြူစင်သော စိတ်ထားဖြင့် ဖြည့်စွတ်ညွှန်ကြားချက်သာလျှင် အတ္တရော၊ ပရပါ အကျိုးရှိလာနိုင်ပေ သည်။

သို့မဟုတ်ပါက လူ့ဘဝသည် အကျဉ်းတန်ရုံမှတစ်ပါးအခြား ဘာမျှအဓိပ္ပာယ်ရှိနိုင်တော့မည် မဟုတ် ပေ။

လူ့ဘဝသည် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့လာရသော ပြဿနာရပ်များပေါ်မူတည်၍ ကြောင်းကျိုးဆိုးကျိုးဆက် နွယ်ဆင်ခြင်နိုင်သည့် သဘောတရားများကို လက်ကိုင်ထားရှိပြီး ယင်းဆက်နွယ်ဆင်ခြင်နိုင်သည့် သဘော တရားကို လက်ကိုင်ထားရှိပြီး ယင်းဆက်နွယ်မှုများသည် ပစ္စက္ခဘဝ၏ အတွေ့အကြုံများသာ ဖြစ်လေသည်။

သင်္ခ၏ တိုးတက်မှုကို ဖန်တီးလိုသော လူသည် မွန်မြတ်သော စေတနာ အသိတရားရှိရန် လိုအပ် ပေသည်။ မွန်မြတ်သည့် အသိတရားသည် ဘဝ၏ အတွေ့အကြုံများနှင့် ဆက်နွယ်လာသော ဆင်ခြင်နိုင် သည့် အတွေးအခေါ်ပေါ်တွင် တည်ရှိလေသည်။

ဝန်းကျင်၏ အတွေ့အကြုံများဖြင့် လူသည် မိမိ၏ ကိုယ်ကို ပဲ့ပြင်ထိန်းသိမ်းနိုင်၏ ။

ရှောင်သင့်တာကို ရှောင်၍ ဆောင်သင့်တာကို ဆောင်နိုင်ရလေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ယင်းဖြစ်ရပ်များကို ဘဝပေးအသိပညာဟူ၍ သတ်မှတ်ရလေသည်။

တစ်ရံတစ်ခါ ဘဝ၏ အတွေ့အကြုံကြောင့် ဘဝတစ်ခုကောင်းလာရသလို ဘဝတစ်ခု၏ အဆိုးဖြစ်ရပ် ကိုလည်း ရင်ဆိုင်ရရှိလာတတ်ပေသည်။

လူသားသည် ဘဝကို အသက်နှင့်ခန္ဓာကိုယ်တည်မြဲသရွေ့၊ ဘဝ၏ အတွေ့အကြုံပေါင်းများစွာကို ရင်ဆိုင်ရမည်မှာ မလွဲသော နိယာမတရားပင်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် အရည်အသွေးမြင့်မားသော ဘဝတစ်ခုအတွက် ကျိုးကြောင်းဆက်နွှယ်သော ဆင်ခြင် တုံတရား လက်ကိုင်ထားရှိနိုင်သော လူသားအတွက်သာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

အလေ့နက်တောဖြင့် ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့နေသူများအတွက် ဘဝသည် ဆုတ်ယုတ်မှုများဖြင့် အားဖြည့်ထားရှိနေခြင်းကြောင့် ဘဝ၏ တိုးတက်မှုများ မရှိနိုင်တော့ပေ။

လူ့ဘဝ၏ အတွေ့အကြုံသည် ဝေဖန်စဉ်းစားချင့်ချိန်နိုင်သူများအတွက် မွန်မြတ်သည့် အတွေးအခေါ် ပေါ်ရှိလာတတ်သည်။

ယင်းကဲ့သို့သော တွေးခေါ်ဆင်ခြင်မှုသည် ဘဝ၏ စံအဖြစ် သတ်မှတ်ရပေမည်။

ယင်းစံ၏ အတွေ့အကြုံထဲတွင် ကြားနာခဲ့ဖူးသည့် ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ် လူကြီးသူမများ၏ စကားရပ်များ သာမဟုတ်၊ စာပေဗဟုသုတမှလည်း တစ်ဆင့်ရရှိလာတတ်ပေသည်။

စာပေသည် အသိဉာဏ်ကြွယ်ဝလာစေရန် ဖြည့်တင်းပေးသော ဗဟုသုတဘဏ်ကြီးပင်ဖြစ်၏ ၊

အလိမ္မာစာမှာရှိ ဆိုထားသည့် စကားချပ်သည် လူ့ဘဝတစ်ခု၏ လိုအပ်သော ဖြည့်စွတ်ချက်များကို ဆင်ခြင်တုံတရားလက်ကိုင်ထား၍ ဖြေရှင်းနိုင်သည့် နည်းနိဿယပေါင်းများစွာ ပါရှိလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့သော ဖြေရှင်းနိုင်သော စွမ်းအားများကို အမိအဖ

ဆရာသမားများနှင့် စာပေများကသာ ပေး နိုင်စွမ်းရှိလေသည်။

သို့ရာတွင် မိမိ၏ အမိ၊ အဖ၊ ဆရာသမားများ၏ မွန်မြတ်သန့်စင်သော အရည်အသွေးရှိရန် အထူး လိုအပ်လှပေသည်။

“ ရှေ့ဆောင်နွားလား ဖြောင့်ဖြောင့်သွား အနောက်နွားတစ်သိုက် ဖြောင့်ဖြောင့်လိုက်၏ ” ဆိုသကဲ့သို့ အရည်အသွေးမြင့်မားသည့် မိဘနှစ်ပါးနှင့် ဆရာသမားများရှိရန် အထူးလိုအပ်ပါသည်။

လူသည် လူ့ကျင့်ဝတ်နှင့်အညီ လူ့ဘဝကို ကောင်းသည်ထက်ကောင်းလာစေရန် ဖန်တီးပိုင်ခွင့် အပြည့်ရရှိထားလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ဖန်တီးနိုင်သော အခွင့်အရေးကို အံဝင်ခွင်ကျ အသုံးပြုတတ်ရန် အဓိကလိုအပ်ချက်မှာ ဝေဖန်ပိုင်းခြားတတ်သည့် ဆင်ခြင်တုံတရားပင်ဖြစ်သည်။

ဆင်ခြင်တုံတရားကို ကျောခိုင်း၍ ပြုလုပ်ပါလျှင် မိမိ၏ ရည်မှန်းသော ပန်းတိုင်ကို မရောက်ခင် အကျည်းတန်စွာ ဘဝကို နိဂုံးချုပ်ကြရမည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ သေချာလှပါသည်။

မာကိုပိုလိုသည် အပြောကျယ်လှသည့် သမုဒ္ဒရာကြီးကို ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့သည်မှာ ရေကူးကျင်လည်၍ မဟုတ်ပေ။ ဆင်ခြင်တုံတရား လက်ကိုင်ထား၍ စဉ်းစားဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်သော စိတ်စွမ်းအင်ကြောင့်ပင်ဖြစ် သည်။

ထို့အတူပင် “ ရိုက်ညီနောင် ”သည် ကောင်းကင်ကို ပျံသန်းနိုင်ရန် စတင်ကြံစည်ခဲ့သူများပင်ဖြစ် သည်။ ယင်းကဲ့သို့ ကြံစည်ရာတွင် ၎င်းတို့၌ ငှက်များကဲ့သို့ အတောင်ပေါက်နေ၍ မဟုတ်။

“ တွေးခေါ်ကြံဆ နည်းလမ်းရ ” ဆိုသည်ကဲ့သို့ ဝေဖန်စဉ်းစားတွေးခေါ်

ကြိဆရာမှ ထွက်ပေါ်လာ သော ရလဒ်ကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အသိနှင့်ယှဉ်သော သတိသည် လူနှင့် ဘဝအတွက် အဓိကလိုအပ်ချက် ဖြစ်ပေသည်။

လူတစ်ယောက်အတွက် ဘဝမှရရှိလာအပ်သည့် ဘဝပေးတာဝန်ကို ထမ်းရွက်သယ်ပိုးရမည်မှာ လောကဓမ္မတာပင်ဖြစ်သည်။

ယင်းတာဝန်ကို ကြီးမားလေးလံသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတစ်ခုအနေနှင့် အတွေ့အကြုံမှ ရရှိလာအပ် သော သင်ခန်းစာဖြင့် ဖြေရှင်းနိုင်ရန် လိုအပ်ပါသည်။

ဘဝဟူသော အချိန်ကာလအတွင်း ဒုက္ခနှင့်သုခသည် တစ်လှည့်စီ နေရာယူထားပြီး ခံစားမှု စံစားမှု ပေါင်းများစွာကို သတိတရားဟူသော အသိနှင့်ဆင်ခြင်ခံစား ထိတွေ့နိုင်ရန် အစဉ်အလာရှိနေသည်မှာ ပြော ဖွယ်ရာပင် မလိုအပ်ချေ။

လူသည် တွေးတောကြံဆမှုများဖြင့် ဘဝခရီးလမ်းကြောင်းကို လျှောက်နေသူများဖြစ်၏ ။

“ ငှက်များ ပျံရင်း သေသလို၊ လူလည်း ကြံရင်း သေရ၏ ” ဟူသော စကားကို သတိပြုရာ၏ ။

သို့သော် လူ၏ တွေးတောကြံဆမှုသည် အတိုင်းအတာဟူသော ဘောင်ရှိရချေမည်။

စည်းလွတ်ကမ်းလွတ်သည့် တွေးတောကြံဆမျိုးမထားရှိအပ်ပေ။

လူတစ်ယောက်အတွက် လူကျင့်ဝတ်နှင့်အညီ လူသိက္ခာကို စောင့်ထိန်း၍ မိမိ၏ ဘဝကို တိုးတက် ဖွံ့ဖြိုးအောင် ဖန်တီးနိုင်စွမ်း ရှိစေရမည်။

လူသည် ဘဝအတွက် မဖြစ်စေဘဲ ဘဝသာလျှင် လူအတွက် ဖြစ်စေရပါမည်။ လူသည် ဘဝတစ်ခု၏ ကောင်းမှုဆိုးမှုကို လူသတ္တဝါမှအပ

အခြားသောသတ္တဝါများ မပြုလုပ်နိုင်ပါ။